rensa, Att hålla wakt kring nordens Pol; och skönast wära hjelmar glänsa Bestrålade af bragdens Sol. :,:

4. Wi för wårt trogna wapen brinna, Som älskarn brinner för sin mö, Men icke nog att seger winna, En krigare wet ock att dö, I ärans wärf wi stupa gerna, Med brännarn och wårt swärd i hand; Wi dör dock under segrens stjerna För Carl och Oscar! och wårt Land. :,:

Den Femte:

Jägare-Marsch.

Med ingen på jorden will Jägaren byta
Ty helsan han dricker ur glädjens pokal:
Wid jagthornets klang genom skogarne bryta,
Och wildbrådet följes kring berg och kring dal:
Ett nöje för Furstar, för män och för hjeltar!
Det stärker wår kropp och ger hwilan behag;
Bland högar af wildbråd i gräset man wältar,
Och bägaren går kring i det glättiga lag.
Hurra! hurra! trallera!

2. Diana oß lyser de månklara nätter, Och swalkar om dagen med grönskande drägt; Hon riktar wårt bord med de läckraste rätter, Och anför wårt krig emot skogarnes slägt. Ett nöje för Furstar, 2c.

Kostar 1 skilling banko.

Fem spritt nya

Wisor,

Den Första:

Bewärings-Wisa för år 1847.

Den Andra:

Kaffe-Wisa.

Den Tredje:

I N— Socken bor en bonde, 2c.

Den Fjerde:

Som söner af den gamla Norden, 2c.

Den Femte:

Med ingen på jorden will Jägaren byta, 2c.

(Sjunges efter egna behagliga melodier.)

Linköping, 1847. A. Petré & Sons Officin.

Den Andra:

Kaffe-Wisa.

Af alt det goda som man förtär
Af alla jordiska drycker,
Så fattigaren den basta är,
Han lindrar mennifans nycker.
Han fryser fryppen han lifvar fläten,
Han går från hjesan och ner i hälen. :,:
Står höften kommer med blåt och fnö,
Och rodren börjar fin wäta;
Då blir man till lynnet färf och fö
Will gerna lofva och träta.
Ja man blir rufig i hela kroppen
Då finnes hållan i kaffekoppen. :,:
Om trumman bullrar uti Reveljen
Så rullar tungan uti Konfeljen. :,:

Göttan kaffe, o goda drycke!
Hvad hvore menfliga lifvet
Allt nytt som ännu ej finnes trycke,
I pannans botten fär frifvit. —
Dehan wi har brukit ur fifta flumpen,
Står lifvets öden i kaffekumpen. :,:

Den Tredje:

I N— Socken bor en bonde, 2c.

Ja — foden bor en bonde, Han är wäre
än fleffva hin onde, Rufthållare det är hans
namn, Som han bär med moden fam.

2. Men tänk upå den rå boden, Står
som han fat fågelfoden, Den förde han till
Gutebora, Hwarefter det blef modren fora.

3. Men det går wäl ej an att prata, Det
betalde de med mutor; Hvad de betalde wet
ej jag, Men rydtet rädder än i dag.

4. Det gick wäl honom inter batter: Han
de ingen tro, Står som han fick den fruens fo.

8. Nu den bonden går och rumlar; Men då han ren ifrån wid Kunla, Det tog han ett par hufwudla, Det war honom intet bra.

9. Det hände sig en annan morgon, Han fann sig på en gammal forge, 40 ℔. war i den; Den fick han lof att lemna igen.

10. Jag will äfwen här berätta: En gång tog han fyra fackar, Men genom handelsman Brullström Barbt det genom mutor gömt.

11. Men tänk upp det fula djuret, Så han hanbt den lilla tjuren. Det war wäl od ett f—ns fwin, Så han gick och meide lin.

12. Men tänk upp den flera bligopp, Han tar sin dräng med sig och Jacob, De ref då torfwen af ett hus, Det gjorde de blott för ett rus.

13. Men när som de gick hem tillbaka, Tog de wagen öfwer taka; Men nu hörs det af intet mer, Ochan de ref förften ner.

14. Midhaell marfnabsinorgon, Tar han dem med sig och borgar, De hitte upp en gubbe gann, Swars afbild redna fleffwa Gam.

15. Uppå den gubben fick det fritfwet, Det som ej är fondertifwet. Men J bör acta ej wäl tår, Sjukdomen är wäl intet swår.

han sta för omslag skull Och hof sin gårdsgård sjelf omkull.

19. Jag will äfwen och berätta, En gång bandt han 4 hästar, Men då war han intet klok, Med swansen bandt han dem ihop.

20. Nu så går de der och fjällar, De will göra'n till en ställe. De swänger sig på många sätt, De will ej gå till lag och rätt.

21. Men nu är den bonden sjuker, Under tiden blir han mjuker, Men han tar sig wäl en tår, Sjukdomen är wäl intet swår.

Den Fjerde:

Som Söner af den gamla Norden Wi, stolte, kalla oß deß wärn; Och kännes wäl kring hela jorden Wår trohet liksom Sweriges jern. En fredlig sång wi gerna sjunga, Men i den heta stridens stund Wi sjunga bäst med eldens tunga, Som flammar ur kgnonens mund. :,:

2. Till owäns fall för Skandiens ära. Wi brösta upp och brösta af; Likt dunderwagnarna oß bära, Der öppnas fienden en graf; Men heter det: prolons tillbaka, Wi wika icke långt ändå; Wi skjuta än att bergen braka, Och segren ler och hör derpå. :,:

3. När stridens röda bölja swallar, Och dånet flyr från häll till häll, Då blir hwart skott som från oß knallar En sång för Ehrenswärd och Cardell. Wi skapades att luften

Den Sorfa:

Beläfning-Wisa för år 1847.

Nafft famlorns famrater wid malmen i ä, Att bötja wäf frigare hana.
Men barnbomen flytt och i mandomens wäf af fwäfja wäf folkerlandsfana.

Kanhänba för mängen att den blir fwäf
Från hemmet der förjande fitter
Och fader och moder med gråmande här,
Nog fanfte den tanken är bitter.

Men fattom nu mod hwar nordenes fon,
Och nyttjom nu frihetsluften alla,
Ej fanfte fnart wid fanonernas dån
Os förefäf fegra eller falla.

Gnart fanfte från hemmet att fäderneslanb
Med nordmanna finne förfwara,
Wi drage med glimtande wapen i hand,
Att tätt och fanning beswara.

Men faller du frihetsbror mät döden med mod,
Nätt ljuf är den gräf du finner,
Så fwea bland hjeltars fall reja din flod
Och lagern du fått du ej winner.